

2. Veľkonočná nedeľa – Jn 20, 19 - 31

O osem dní prišiel Ježiš

Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: „Pokoj vám!“

Evanjelium uplynulej nedele nám predstavilo tri postavy, ktoré mali radi Pána Ježiša. Vo Veľkonočné ráno sa ponáhľali k hrobu Pána: Mária Magdaléna, Peter a učeník, ktorého Ježiš miloval. Videli odvalený kameň, poskladanú plachtu, avšak Ježišovo telo nenašli.

Dnešná pasáž nám hovorí o zjavení Zmŕtvychvstalého svojim učeníkom večer toho istého dňa. Dnešný úryvok začína spresnením miesta, kde sa tak stalo: v dome a dvere mali zamknuté zo strachu pred Židmi. Všetci sú zamknutí v dome iba Tomáš je niekde von – je mi sympatický, pretože on sa nebojí byť von z domu. Ak text hovorí o „učeníkoch“, znamená to, že nehovorí iba o apoštoloch, ktorí boli „v hornej miestnosti“ počas poslednej večere, ale hovorí učeníkoch. Takže skúsenosť, ktorú nám teraz evanjelista hovorí, je tá, ktorú musia mať všetci učeníci. Boja sa Židov a musíme objasniť, že v Jánovom evanjeliu židia nenaznačujú celý ľud Izraela, ale sú obrazom neveriacich ľudí. Tých, ktorí sa postavili proti Ježišovej zvesti o novom kráľovstve a novom svete. Sú to tí, čo sa cítia dotknutí Ježišovým svetlom v negatívnom význame, sú urazení, ba vnímajú až ohrozenie, pretože uprednostňujú temnotu starého sveta.

Naše prvé spoločenstvo učeníkov je vystrašené. Súčasne je obrazom Cirkvi vždy vtedy, keď sa bojí tých, ktorí neprijmú návrh Človeka ktorý on dáva: vytvárať nový svet, novú spoločnosť. Je to Cirkev, ktorá sa bojí konfrontácie s tými, ktorí myslia a žijú inak ... Je to Cirkev, ktorá sa zatvorí, ktorá skamenie, keď vidí zlo všade okolo dokonca aj tam, kde nie je. Izoluje sa, pretože sa bojí, že nedokáže odpovedať na otázky, ktoré jej kladie svet. Nevie dávať odpovede, myslí si, že nevie obhájiť dôvod svojich rozhodnutí ... keď sa bojí a uzatvára sa do seba. Strach je zlým poradcom Cirkvi, pretože ju môže robiť agresívnou, netolerantnou, fanatickou, ako sa to stalo v histórii. Nevedie dialóg, nenavrhuje už viac svoje vlastné presvedčenie, iba vtedy ak je to možné, tak sa ich snaží presadiť vlastné vnímanie.

Keď uvažujeme nad dejinami Cirkvi, spomenieme si na niektoré obavy: strach z vedy, keď sa Cirkev zamkla pred poznávaním, Galileove objavy, evolučné teórie atď. Strach z demokracie, slobody svedomia, alebo povedzme taktiež strach z biblických štúdií, či nových interpretácií niektorých častí biblie, čo vyplynulo z archeologických objavov... Na odstránenie týchto obáv bol potrebný Druhý Vatikánsky Koncil. Ale ešte ani dnes tieto strachy neprestávajú, pretože Cirkev sa musí vysporiadať so spoločnosťou, ktorú dobre poznáme: tá je čoraz menej ochotná zvažovať náročné výzvy evanjelia, nechceme odriekanie, obetavosť, nechceme počuť o náročných celoživotných víziách a projektoch. Často počujeme: „*Je iná doba, už to nie je tak ako kedysi.*“ Aby sme nemuseli obhajovať nádej ktorá je v nás, radšej znižujeme z náročnosti. Napr. tolerujeme spolužitie až pokiaľ sa to tak páči, budovanie stabilnej rodiny, nasadenie sa do záväzku vernej a bezpodmienečnej lásky – to všetko sa zdá ako návrhy z minulosti. Preferujeme život, ktorý by sme mohli nazvať konzumným. Vyberám si iba tie rozhodnutia, ktoré si môžem vychutnať a tešiť sa z nich okamžite: „*To, čo sa mi páči, je dobré*“ ...

Tvárou v tvár takejto spoločnosti, môžu byť učeníci v pokušení skamenieť, zostať ďaleko od ľudí zo strachu z konfrontácie, z toho, že budú považovaní za spiatočníckych, stredovekých,

ľudí, ktorí nedržia krok s dobou. Vlastne sa boja toho, že nebudú vladať splniť to, čo im Ježiš povedal: „*musíte byť soľou zeme, svetlom sveta, preto musíte byť vo svete*“.

Tu si položíme otázku: Ako to, že učeníci v tento Veľkonočný večer majú strach? Dôvod je ten, že ešte nemali skúsenosť so stretnutím so Vzkrieseným. Všetky naše obavy majú tiež ten istý koreň: chýba svetlo Vzkrieseného. On osvetľuje a musí osvetľovať každý okamih, každú voľbu, nášho života. Verím, že aj medzi nami je viac „obdivovateľov“ Ježiša z Nazareta a jeho morálnych návrhov, ako tých, ktorí skutočne videli Vzkrieseného ...

Čo vyvádza učeníkov v Jeruzaleme z ich strachu a obáv? Evanjelista píše: „*Ježiš prišiel, postavil sa do prostriedku a povedal im: „ Pokoj vám! “*“ Slovesá, ktoré používa evanjelista Ján, sú dôležité. Všimnime si: Evanjelista nehovorí, že Ježiš sa zjavil, tj. dal sa vidieť a potom zmizol. Nie! To čo hovorí, tak vykresľuje ako prítomnosť, ktorá zostáva. Je uprostred spoločenstva učeníkov, je to udalosť, ktorá mení všetko v tomto prvom spoločenstve učeníkov: prítomnosť Vzkrieseného medzi nimi mení všetko – a to aj v Cirkvi dnes, keď si uvedomíme, že Vzkriesený je naďalej prítomný v našom kresťanskom spoločenstve.

Ján použil sloveso *stal si doprostred*, čím vyjadruje, že oni mali túto skúsenosť zo stretnutia so Vzkrieseným. Videli ho, alebo lepšie povedané, dal sa im vidieť, pričom sa použilo sloveso *orao*. Už 5 pôstnu nedeľu sme sa naučili rozlišovať tri významy slovesa vidieť. V taliančine máme iba jeden význam: vidieť. Gréci majú tri, ktoré používa aj evanjelista. Prvé *blepo* je vidieť hmotným pohľadom, pozerám sa očami a môžem si to čo vidím overiť zrakom. Napríklad Magdaléna uvidela vyvalený kameň. Potom je tu ďalšie sloveso, *theoreo*, ktoré ide trochu ďalej, už ide smerom k neviditeľnému. A potom je tu ešte jedno sloveso, ktoré sa používa Ján, *orao*. To je sloveso, ktorým nám evanjelista Ján hovorí o skúsenosti, ktorú zažili: videli to, čo sa hmotnými očami nedá overiť, vidia neviditeľné. Vidia Vzkrieseného a tento pohľad je pohľadom viery, pohľadom lásky, pohľadom, ktorý nám umožňuje uvažovať o tom, čo je skutočné, ale súčasne čo obyčajný zrak nemôže overiť. Evanjelista hovorí, že na Veľkonočný deň si učeníci uvedomili túto novú prítomnosť, nový spôsob prítomnosti pre Ježiša uprostred nich. Prítomnosť, ktorá presahuje všetky hranice, ktoré patria do nášho sveta, je mimo priestoru a času. A práve táto prítomnosť je dnes dôležitá. Ak si neuvedomíme prítomnosť Zmŕtvychvstalého v našom strede, objavia sa tie isté obavy, ktoré sme spomenuli vyššie a o ktorých hovoria aj dejiny života Cirkvi. Počujme teraz, čo vidia učeníci. Viac ako z viery v Krista, tak sú spolu zo strachu pred židmi:

Ako to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli Pána. A znova im povedal: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“

Keď sa Zmŕtvychvstalý zjaví učeníkom zhromaždeným na Veľkú noc, tak im povie „Pokoj s vami“ a potom ukáže svoje ruky a bok. Toto nie je gesto ktoré by ospravedlňovalo ich neprítomnosť pod krížom a ktorým by Ježiš chcel demonštrovať svoju vlastnú vzkriesenú telesnosť. Na tento obraz, ktorý vidíme na rôznych maľbách, musíme zabudnúť: síce na to, že Ježiš, ktorý vychádza z hrobu, je stále rovnaký ako predtým s tým istým telom a vracia sa medzi nás ... Nie! Vzkriesenie nie je toto. Vzkriesenie nie je návrat sem naspäť, ale vstúpenie do sveta Božieho, definitívneho sveta, sveta, do ktorého sme pozvaní vstúpiť všetci. Prečo potom ukazuje ruky a bok? Osoba sa neidentifikuje pomocou rúk a boku, ale podľa tváre;

namiesto toho Ježiš ukazuje svoju identitu skrze ruky a bok. Preto musíme o týchto rukách uvažovať, pretože sú zjavením Božích rúk.

V Starom zákone sa hovorí o *Božích rukách*, ale zjavovanie *Božej tváre* a aj *Božích rúk* je postupné. Úplné zjavenie *Božích rúk* nachádzame v rukách Ježiša z Nazareta. Čo znamenajú ruky? Ruky znamenajú činnosť, prácu, ktorú človek robí. My, keď sa pozeráme na Ježišove ruky, tak sa pozeráme na jeho diela. Starý zákon často hovorí o Božích rukách ako o symbole božskej moci. Pád do Božích rúk má zvyčajne pozitívny význam: Ž 118, 16: „*Pánova pravica mocne zasiahla, Pánova pravica ma zdvihla.*“ Avšak nájdeme aj miesta kde Pánove ruky trestajú: „*keď Boh vystrel ruku nad Egypt, zoslal rany.*“ Rovnako keď zomieral posledný z bratov Makabejcov hovoril panovníkovi: „*A keby som nateraz aj unikol ľudským mukám, rukám Všemohúceho neuniknem ani živý, ani mŕtvy*“ (porov. 2 Mach 6, 26). Dokonca v Liste Hebrejom, sa píše o dôsledku odpadnutia od viery rovnakým jazykom, aký bol typický pre rabínske homílie, ktoré, keď si chceli pripomenúť drámu možnej smrti, tak pohrozili Božím súdom: „*Je hrozné padnúť do rúk živého Boha*“ (Hebr 10, 31).

Tu však namiesto hrozieb vidíme úplné zjavenie skutkov vykonaných Bohom prostredníctvom Ježišových rúk: Dav sa čuduje zázrakmi, ktoré konali jeho rukami (Mk 6, 2). Dotykom rúk uzdravuje, keď stretne malomocného (Mk 1, 41). Ježiš pohnutý súcitom natiahol ruku, očistil malomocného, dotkol sa ho a povedal mu: „*Áno, chcem to; byť očistený!*“. Veľmi nežná je scéna, keď Ježiš vzal na ruky deti a potom vložil na ne ruky - (Mk 10, 16). Nakoniec Ježiš svojimi rukami umýval učeníkom nohy. Sú to jeho ruky, ktoré doslova „vytvárali“ semienka nového sveta, sveta kľúčiaceho od služby a daru lásky. Jeho ruky boli potom pribité klincami na kríž tými, ktorí chceli chrániť diela svojich rúk. Aké sú to diela rúk starého sveta? Sú to diela tmy, robené rukami, ktoré berú, útočia, ničia, ba až páchajú násilie, vedú vojny. Ruky, ktoré nič nedávajú, ale namiesto to čo môžu tak berú a sebecky hromadia čo môžu. Preto tento starý svet rozmýšľal o zastavení nového sveta, ktorý je tvorený službou z diel lásky a to tak, že Ježišove ruky pribil na kríž. Ježiš predstavuje svoje ruky, ako svoju identitu.

Okrem rúk Ježiš ukazuje aj bok z ktorého vyšla voda a krv. Krv v semitskej kultúre znamená život. Je to život darovaný z lásky. Voda je „nový život“ život Ducha. Bok je teda identifikačnou kartou Božieho dieťaťa – nielen Ježiša, ale musia byť identifikačnou kartou každého Božieho syna, pretože tým, že sme dostali Ducha Ježiša Krista, život večný, ktorý Ježiš priniesol na zem, tak je to tento typ rúk ktorý musíme mať – ruky, ktoré konajú len kvôli láske. Učeníci keď videli identitu vzkrieseného, tak sa radovali. Gesto ukázania rúk a boku Ježiša nechce učeníkom povedať, že on na svoju smrť nezabúda, lebo to bola nepríjemná udalosť. Nie! Je to znak úplnej a bezpodmienečnej Božej lásky k človeku. Tieto rany sú zavŕšením milostného príbehu, nevymažú sa. A učeníci sa radovali, keď videli Pána. Radosť sa rodí z harmónie s vlastnou prirodzenosťou človeka, ktorý žije podľa Božieho plánu. Smútok pochádza z toho, že dar života, ktorý sa zjavil v Ježišovi, bol akýmsi neúspechom čo skončil na kríži. Radosť pochádza z objavu, že láska, ktorá sa žila, tak neprestala žiť. Každé dielo lásky zostáva naďalej.¹

¹ Porovnaj Dante Alighieri: Božská komédia, časť Peklo, spev 5, verš 103: „Láska, čo káže opätovať plameň“ (Amor, ch' a nullo amato, amar perdona). Verš hovorí, že neexistuje premárnená láska. Ak niekoho miluješ, aj keď sa zdá, že to nie je nič, láska k nemu prišla a jedna malá iskierka sa späť vráti. Bude ťa milovať aj on. To hovorí verš. Láska nedopustí, že ak niekoho miluješ, tak nedovolí, aby si nebol späť milovaný. Ako keby si miloval Boha, Boh Ťa bude naspäť milovať. To je zákon. Ak sa niekto miluje, ak sa investuje, tak zrníčko lásky sa vráti. Nikdy sa nepremárni. Existuje však aj istý epický zmysel tohto zákona: „non perdona“ neodpustí, neumožní ... láska neumožní, že ak ty niekoho miluješ, nie je možné, aby si nebol späť milovaný. To je zákon. Ježiš hovorí: „Až budem vyzdvihnutý zo zeme všetkých pritiahnem k sebe“.

Vzkriesený hovorí: „*Ako ma poslal Otec, posielať aj vás*“. Videli sme učeníkov, ktorí zo strachu boli zamknutí v dome. Teraz ich Ježiš posiela vyjsť von do sveta a nemať strach. Strach z toho druhého nám bráni byť človekom. Ježiš nás posiela k druhému človeku. A čo ich posiela robiť? Posiela ich ukázať svetu svoje ruky, ktoré taktiež musia byť ako jeho. Posiela učeníkov, aby ukázali svetu iné ruky než na aké je svet zvyknutý: ruky, ktoré pracujú pre život, nie pre smrť, ruky, ktoré sa nedopúšťajú násilia, ale budujú svet pokoja.

Cirkev existuje preto, aby sprítomnila a zviditeľnila Pánove ruky. Aby uskutočňovala jeho diela a zavrášila nový svet, ktorý On začal. Tu má svet právo vidieť v dielach našich rúk, dielo Ježišových rúk. Prečo Ježiš urobil tieto skutky? Prečo sa jeho ruky snažili o tieto diela? Len pre lásku, pretože bol pohnutý Duchom, ktorého na Veľkú noc odovzdal svojim učeníkom. Sloveso, ktoré Ján používa na odovzdanie Ducha je „*vdýchol do nich*“. Je to veľmi zriedkavé sloveso. V Starom zákone sa vyskytuje iba dva krát: Prvý krát, v knihe Genesis keď bol stvorený človek. „*Boh vdýchol do vnútra svojho Ducha*“, a potom druhý krát je to v knihe Ezechiel, keď tento Duch dal opäť život vyprahnutým kostiam roztrúseným po planine. V Novom zákone sa toto sloveso vyskytuje iba tu. Teda pochopme význam, ktorý chce evanjelista dať tomuto dychu Vzkrieseného: Je to nový človek, ktorý je stvorený darom Ducha: božie synovstvo.

Ježiš pokračuje: „*Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané*.“ Tridentský koncil tvrdí, že týmto veršom bola ustanovená sviatosť pokánia. Ježiš udelil túto moc odpúšťať hriechy iba učeníkom. Sviatosť zmierenia je určite vzácnym darom, ktorý sme dostali na to, aby sme obnovili život, vždy keď bol narušený hriechom. Avšak Ježišove slová majú aj hlbší a širší význam. Odpustiť hriech znamená (tu použité sloveso je fiemi: odniesť), znamená nechať zmiznúť nespravodlivý svet, ten, v ktorom sa ruky používajú na ublíženie človeku: tj. svet hriechu. Učeníci teraz dostali Ducha a musia zrušiť, odniesť preč, zamiest hriech, ale starý svet. Ježiš dáva svojej komunite nesmiernu zodpovednosť. Ak hriech nie je zamietnutý, zodpovednosť patrí učeníkom, pretože to znamená, že nedovolili aby ich viedol Duch, ktorého im dal Vzkriesený na Veľkú noc.

Toto bolo zjavenie Pána učeníkom zhromaždeným na Veľkonočný večer. Chýbal Tomáš. O osem dní neskôr - teda v Pánov deň, keď sa komunita opäť zhromažďuje, je tam tiež ...

Tomáš, jeden z Dvanástich, nazývaný Didymus, nebol s nimi, keď prišiel Ježiš. Ostatní učeníci mu hovorili: „Videli sme Pána.“ Ale on im povedal: „Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoj prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím.“

V evanjeliu sv. Jána sú postavy skutočné: Peter, Ján, Ondrej, Nikodém. Avšak každá z nich sa stáva aj symbolmi odlišného spôsobu ako sa dá vytvárať vzťah s Majstrom. Tomáš bol vybraný ako predstaviteľ tých, ktorí majú ťažkosti prijať Vzkrieseného. On je ten, kto hľadá racionálne, overiteľné dôkazy o vzkriesení ... Všetci evanjelisti nám hovoria, že učeníci nedosiahli vieru vo Vzkrieseného hneď. Trápili sa, mali veľa pochybností. V Markovom evanjeliu sa hovorí, že Ježiš sa zjavil jedenástim „*a vyčítal im ich neveru a tvrdosť srdca, pretože neverili tým, ktorí ho videli vzkrieseného*“ (Mk 16,14). V Evanjeliu podľa Lukáša sa píše, že keď sa Zmŕtvychvstalý obracia k užasnutým a vystrašeným apoštolom pýta sa: „*Prečo sa trápíte a prečo vo vašich srdcicha vznikajú pochybnosti?*“ (Lk 24,38). V Matúšovom evanjeliu (dokonca v poslednej kapitole) hovorí, že keď sa Ježiš zjavil učeníkom na hore v Galilei (teda dosť dlho po prvých zjaveniach v Jeruzaleme), „*niektorí stále pochybovali*“ (Mt 28, 17). Teda nielen Tomáš pochyboval a trápil sa keď mal veriť vo vzkriesenie, ale všetci pochybovali a mali otázky. Keď Ján píše svoje

evanjelium, okolo roku 90, Tomáš je už istý čas mŕtvy. Preto sa určite o Tomášovej nevere nehovorí preto, aby dal tohto apoštola do zlého svetla. Prečo sa teda Tomáš spomína v tom kontexte, že pre neho bolo veriť ťažšie ako ostatným?

Možno preto, že viac ako ostatní bojoval o svoju vieru, ale predovšetkým sa stáva symbolom všetkých tých ťažkostí, ktoré zažili aj učenici a ktoré prežívame aj my. Robilo im ťažkosť veriť a pýtali sa na to isté, na čo sa pýtame aj my. Aké sú dôvody, ktoré by nám pomohli veriť, ako vidieť Vzkrieseného? Je aj pre nás možné mať tú istú skúsenosť? Sú nejaké dôkazy, že žije? To sú otázky, ktoré si kladieme aj dnes. A Ján si vybral Tomáša ako symbol týchto ťažkostí, s ktorými sa stretáva každý učeník, keď má uveriť vo vzkriesenie Ježiša. Všimnime si preto Tomáša bližšie.

Keď ešte Ježiš žil, evanjelista stále pridáva k jeho menu prídanie Didymus tj. Dvojča. Je to už tretíkrát, čo sa takto predstavuje v Jánovom evanjeliu. Javí sa nám teda ako dvojča niekoho... ale koho? Evanjelista chce, aby sme pochopili, že jeho dvojčaťom sme my. Ako to, že sme dvojčaťom Tomáša, ktorý má ťažkosť prijať Vzkrieseného? Rád by som podotkol ešte jednu vec: Aj keď sa Tomáš vzdialil od učeníkov tak to bolo iba na čas a nie kvôli samotným apoštolom. Teda nie je dvojčaťom ten, kto opustí spoločenstvo pohrdajúc nimi, kto sa sám cíti skutočným učenikom, kto sa cíti nadradeným. Tomáš nie je dvojčaťom toho, kto sa pohoršil na niečom v kresťanskom spoločenstve a následne za lepšie vyhlásil ateizmus, alebo si vybral iné náboženstvo. Tomáš si uchoval vzťah s apoštolmi. Vieme to, pretože o osem dní neskôr ho opäť vidíme vo večeradle. Je dvojičkou toho, kto trpí, kto je rozrušený. Možno isté rozhodnutia nechápe a na istý čas sa vzdiali. Je dvojičkou toho, kto veril v nový svet, kto dal celú svoju dušu aby nasledoval Krista ale zostal sklamaný. Vieme o učiteľoch náboženstva, ktorí sa namáhali 20 rokov, venovali ohlasovaniu evanjelia svoj život, čas a energiu a teraz prežívajú chvíľu zneistenia. Iný môže byť dnes sklamaný z nejakého škandálu o ktorom počul že sa stal vo vnútri Cirkvi. Alebo je sklamaný zo štruktúry Cirkvi v ktorej sa ešte stále niekedy zápasí o moc. Ak sa odchádza znevažujúc Cirkev, ktorá má zákonite svoje obmedzenia, tak ten nie je dvojička Tomáša. Dvojča Tomáša je ten, kto má okamih ťažkosti, ale potom sa vráti, pretože vie, že tam v Cirkvi je prítomný aj niekto iný – ten, ktorého objaví možno až o niečo neskôr – Vzkriesený.

Ostatní desiaty učenici už videli Vzkrieseného. Tomášovi opakovane hovorili o svojej skúsenosti. Aj použité sloveso nehovorí: „povedali mu“, ale „hovorili mu“ tj. opakovali mu to, snažili sa ho presvedčiť. Hovorili mu: „Videli sme Pána“ – rozprávali mu svoju vlastnú skúsenosť. Tomáš potrebuje iný typ dôkazu – racionálny, overiteľný. Aj v tom môže byť náš dvojník, pretože aj my túžime mať dôkazy vzkriesenia Pána. Nie je to možné, pretože vzkriesenie nie je skúsenosť, ktorá by sa dotýkala tohto sveta, ale sveta Pána. Áno, stretnutie s Bohom môžeme mať v tichu našej vlastnej izby – modliac sa v komôrke, ale vzkriesený môže byť videný a zakúsený len v spoločenstve učeníkov, ktorí sa zhromaždili v Deň Pána. Počúvajme, čo nám evanjelista hovorí o veľkonočnej skúsenosti Tomáša v Deň Pána:

O osem dní boli jeho učenici zasa vnútri a Tomáš bol s nimi. Prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, stal si doprostred a povedal: „Pokoj vám!“ Potom povedal Tomášovi: „Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci, ale veriaci!“ Tomáš mu odpovedal: „Pán môj a Boh môj!“ Ježiš mu povedal: „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“ Ježiš urobil pred očami svojich učeníkov ešte mnoho iných znamení, ktoré nie sú zapísané v tejto knihe. Ale toto je napísané, aby ste verili, že Ježiš je Mesiáš, Boží Syn, a aby ste vierou mali život v jeho mene.

„*O osem dní neskôr*“ je Tomáš už tiež s učeníkmi. Je to narážka na nasledujúcu nedeľu. Ježiš si stal v deň Pána doprostred učeníkov a predstaví sa rovnakými slovami. „*Pokoj vám*“. Ten istý pozdrav, počujeme v deň Pána vyslovovať kňazom, kto predsedá eucharistickej slávnosti. „*Pokoj s vami*“ je to pozdrav, ktorým oslovuje Zmŕtvychvstalý učeníkov. Učeníci ho opustili ba až zapreli, ale Zmŕtvychvstalý im nič nevyčíta, jeho pozdrav zostáva: „*Pokoj Vám*“. Aj my keď sa v Pánov deň predstavujeme so svojimi slabosťami a slabosťami, tak On bez akejkoľvek výčitky vždy nás pozdravuje: „*Pokoj vám*“.

Potom sa Ježiš obrátil k Tomášovi: „*Daj sem prst a pozri sa na moje ruky; vystri ruku a polož ju na môj bok; a už nebud' neveriaci, ale veriaci!*“. Nie je to výčitka. Ježiš chce splniť jeho túžbu: dotknúť sa a vidieť jeho ruky a ranu na boku. Je to pozvanie pre Tomáša, aby neustále upierať zrak na tieto ruky a tento bok a je to presne to pozvanie, ktoré je dávané aj nám v deň Pána, aby sme kontemplovali Jeho ruky a Jeho bok, pretože ak to budeme cez týždeň tak robiť, ak budeme mať na očiach Jeho ruky, ktoré vybudovali len lásku, aj keď odídeme z kostola, budeme mať na pamäti úlohu, ktorú nám dal Vzkriesený: ukázať celému svetu Jeho ruky vo svojich rukách.

A ako sa môžeme pozeráť na Jeho ruky? Ako môžeme upierať zrak na Jeho bok, cez ktorý vydal za nás všetku svoju krv, to znamená celý svoj život? Ježiš sa nám predstavuje v Eucharistii; v eucharistickom chlebe. Keď chcel Ježiš predstaviť celý svoj život darovaný z lásky, tak ho predstavil v chlebe: „*Urobil som zo seba chlieb života, dal som všetko ako pokrm na celý život*“. Tam sme v deň Pána pozvaní, aby sme robili presne to, čo chcel Tomáš, pozrieť sa na tieto ruky a uvažovať o boku. Musíme to robiť vždy, pretože ak nebudeme upierať zrak na Jeho ruky a bok, tak vo svete nebudeme schopní reprodukovať prítomnosť Krista.

Následne Tomáš vyzná svoju vieru a urobí tak tým najkrajším spôsobom aké poznáme. Práve ten, kto bol evanjelistom predstavený že mu bolo ťažko uveriť, tak práve v jeho ústach sa objavuje najkrajšie vyznanie viery: „*môj Pán a môj Boh*“. Tento výraz je dôležitý v historickom kontexte, pretože sme v čase Domiciána, ktorý sa chcel nechať oslavovať ako „*Pán a Boh*“. Jeho príkazy boli formulované takto: „*Domitianus, náš Pán a náš Boh nariaďuje, že ...*“ Teraz Tomáš hovorí, že Kristov učeník nemá ako referenčný bod rímskeho cisára, ktorého predstavuje Apokalypsa ako beštii, ktorá predstavuje ešte stále len starý tj. antický svet. „*Náš Pán a náš Boh*“, to je teraz Ježiš, ktorého nám Tomáš predstavuje. On ukazuje na ruky, ktoré budovali iba lásku a bok, ktorá naznačuje dar celého svojho života.

Zdroj: Fernando Armellini Pasqua 2a Domenica di Pasqua anno B

<https://www.youtube.com/watch?v=dVekAvu3uQk>

Preklad: ThLic. Marek Iskra

Archív: <http://rodinabb.sk/liturgia-rodiny/>